

Verjemite, jaz Pavliha sem se zjokal na ves glas! Gospodek Drdr je vrgel v Rentačev klobuk cekin, gospica Mijavmijav pa je dala Gagi novo žogo, da bi se z njo igrala, če ji bi bilo kdaj dolgčas.

Jaz, ki sem bil brez cvenka, sem obljubil čudnima umetnikoma, da bom za plačilo zapisal njiju pretresljivo pesem v »Zvončku« in sem ju povabil, da naj prideta tudi v naše kraje, kjer ju bomo z veseljem sprejeli.

Rentač mi je dejal, da mi bo že še prej pisal. A do danes nisem dobil od njega nobenega pisanja. Morda je že name pozabil. Kaj ne bi — tak umetnik!

Ludoviček in škatlja.

Spisal L. Černež.

Rez dve leti je šele star naš Ludoviček, a koliko nemira in skrbi nam že povzročuje! Vsak kot ga je poln, in nič ni varnega pred njim. Zdaj prekucne stol, zdaj pospravlja in ureja knjige, a trenutek pozneje že stoji na podnožniku in se spenja na okno. Nič ni čudno, da ga vedno kaj doleti! No, taka pa se mu še ni pripetila kakor zadnjič.

Pripravljali smo se, da obiščemo babico in deda. Mati je prinesla v sobo veliko papirnato škatljo, da jo napolni z obleko in drugimi potrebščinami. Ni je še postavila prav na tla, ko je bil Ludoviček pri nji. Ogledoval si jo je, vzdigoval ter premirjeval, kakor da bi se hotel prepričati, bo-li v nji pač dovolj prostora in bo-li dovolj močna. — Mati je vedela, da ne bo nič popravil in ga svarila, da naj pusti škatljo v miru. Ludoviček je slušal. — Ko pa je šla mati v kuhinjo, je bil takoj spet pri škatlji. Kmalu je splezal nanjo in zadovoljno sedel . . . V istem trenutku se je premaknil pokrov, in fantič je zropotal v škatljo. Bila je ravno dovolj velika! Siromaček se je tako prestrašil, da prvi trenutek niti do sape ni prišel. Potem pa je začel grozno kričati. Ganiti se ni mogel. Prihitela je mati in ga izvlekla iz papirnatega groba. Nič hudega se ni dečku zgodilo, vendar se dolgo ni mogel potolažiti. Škatlje pa se izogiba od istega dne. Nič ji ne zaupa. Ej, tako dete, pa si že vse tako dobro zapomni!

Sami.

*Le spančkajta, deteti,
nocoj še bomo sami,
a jutri zjutraj pojdemo
naproti ljubi mami . . .*

*Tolažim sinka, hčerko,
in se stori mi milo. —
Gorje, ko dobre mamice
nazaj bi več ne bilo!*

L. Černež.

